

אל תלך לצבא, ילד

מאת: מוטי לרנר

אל תלך לצבא, ילד. אל תלך. לא רק כדי לשמור על ניקיון כפיד. לא רק כדי לשמור על צלמך. על כך כבר הכברנו מילים. אתה, ילד שלי, תעשה הכל כדי להישאר אדם באשר תהיה. אתה לא תחסל, ולא תהרוג, ולא תענה, ולא תשפיל, ולא תבזה, ולא תעשוק, ולא תעקור, ולא תגרש. אני בטוח בך, ילד שלי. בך, אני בטוח.

ובכל זאת אני מפציר בך, ילד שלי: אל תלך לצבא. אני אמנם הלכתי. הלכתי כי לא היה בי האומץ. כי בזמני לא היו אחרים שלא הלכו. כי אז אסור היה אפילו להרהר בכך. אני הלכתי כי הייתי תמים. כי האמנתי. האמנתי שהמלחמה הכרחית. רק היום נפקחו עינינו ואנחנו יודעים עד כמה היא מיותרת.

ולכן אני מתחנן אליך: אל תלך לצבא, ילד. אל תלך לצבא כדי שקולך ישמע. כדי שישמעו עוד רבים שהמלחמה הזאת מיותרת. כדי שאפשר יהיה לסיים אותה לאלתר. כמה נורא יהיה, ילד, אם בעוד עשר שנים נגיע לאותו פתרון שנמצא כבר היום בהישג יד.

אמור לא, ילד שלי, כי אני זקוק לקול שלך. לקול האומר עד כאן. האומר עצור, אל תשלח את ידך אל הנער, אל הנערה, אל האיש והאישה, אל הזקן והילד. אמור לא, ילד שלי.

ה"לא" שלך הוא התקווה בת שנות אלפיים. הוא הסיכוי לימים אחרים שבהם האדם הוא אדם, והמדינה מדינה. והמדינה נועדה לאדם, ולא האדם למדינה. והאדם לא יקריב עצמו בעבור המדינה, וודאי לא את זולתו על מזבחה. ה"לא" שלך הוא הסיכוי לימים בהם לא תהיה המדינה חזות הכל, אלא האדם שבה, רוחו ומצפונו. אתה, ב"לא" שלך, תקבע את היחס הנכון בין האדם למדינה.

אני לא הצלחתי להקדים את הימים האלה שיבואו, ילד שלי. אולי אתה, בקולך הצלול והברור, אולי אתה בסירובך תצלית. אולי אתה, בהיותך אדם, תחזיר את האדם למקומו, בלב האדם.